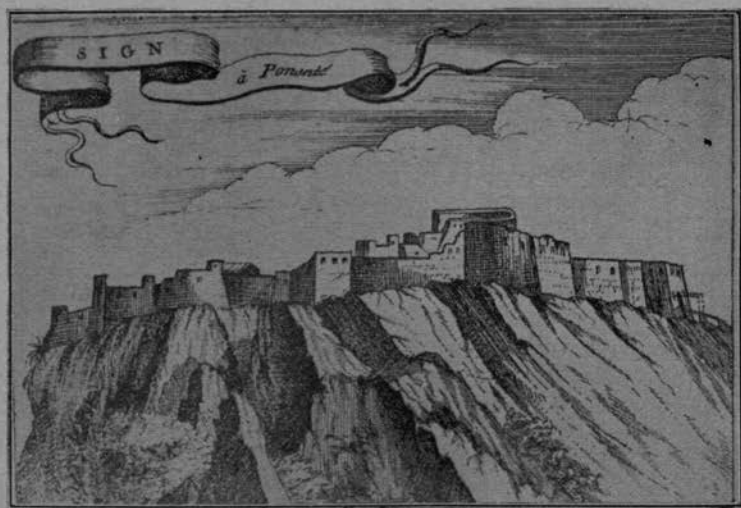

ki odbijahu navalu za navalom. Bez prestanka nove čete nadirahu, ali ih svaki put dočikaše vatra iz tvrđave, tako da se od mrtvih turskih tjelesa oko tvrđave podigoše novi bedemi. To zgrozi i same napadače i oni se počеше buniti. Premda ih je serašćer golom sabljom silio na ponovne juriše, oni uskratiše poslušnost.

Kad se je u Dalmaciji čulo da su Turci pod Sinjem, sve je protrnulo od straha. Padne li Sinj, gotov je Klis i svi ostali krajevi. Splitski nadbiskup Stjepan Cupilli digne križ, skupi odabranu četvu dobrovoljaca i na njihovu čelu uputi se na obranu Sinja. Ali prije neg se bješe uputio, po-

Sinjska tvrđava sa zapadne strane
(Iz djela Coronelli)

sla 9. kolovoza Papi Klementu XI pismo, u kom mu javlja da su Turci udarili na Sinj, te ga zaklinje da se moli Bogu za Sinj i pošalje pomoć njemu i svoj Dalmaciji. Kad je s četom došao do Dicma, tu je našao generala Ema, koji se s malom vojskom bijaše tu utaborio, ne smijući s time udariti na onako silnu tursku vojsku. Emo ga odvrati da ne ide u Sinj, jer je već prekasno, budući da su Turci već opkolili Sinj. Sam Emo, ne mogući se ogledati s mnogo većom turskom vojskom, posluži se s jednom ratnom varkom. Po brdima od strane Dicma dade paliti vatre i bacati u zrak